

MAGNIFIKAT (13) *sb indecl*

-c- (11), -k- (2).

Oba a jasne.

Sł stp notuje, Cn, Linde brak.

Nazwa hymnu kościelnego, zaczynającego się od słowa „magnificat” (które jest pierwszym wyrazem łacińskiego przekładu kantyku Najświętszej Panny Marii, wygłoszonego w czasie nawiedzenia św, Elżbiety, śpiewanego lub odmawianego w czasie nabożeństw [magnifico – wychwalam, sławię Mącz 204a; – wywyszam Calep; raczę; rozszerzam co słowy, rozwodzę, szerzę; sławię kogo, wysławiam, rozslawiam, slawnem czynię; wielbię, wielkiem abo wielmożnem być wyznawam, opowiadam, wysławiam – magnifico Cn] (13) : A wżifci po piąci smowmi. Sdrowich Mariei a to ktemu Po Magnificat iednemu. RejKup c3, m2; BielKron 137 marg; y gdy przyzło do Antyphony na Málnificát do onych słow: Czemuście obmawiáli słowá prawdy. y to wyspiewáwłzy/ wżyfcy zámilkli SkarŻyw 509, 583 [2 r.]; Zdawná wltawáią ná Magnificat. LatHar 67 marg, 65, 66 marg, 501, 746, Aaa7.

Przen: O pokorze (1) : TEn dom z myflą/ ácz zacny/ nie buiał wyfoko/ Alechmy iuz doználi/ á práwie ná oko/ Iáko lie Málnifikát/ pełni nád wiernemi/ Záwždy ítrzela wyfoko/ Pan Bog pokornemi. RejZwierz 59.

ZZa